

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. N.**, bez státní příslušnosti, zast. Mgr. Veronikou Zavadilovou, advokátkou, se sídlem Kramářova 3379, Přerov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2024, č. j. OAM-18139-12/ZR-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 12. 4. 2024, č. j. 72 A 7/2024-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl, že povolení žalobce k trvalému pobytu se ruší podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákon (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a podle § 87l odst. 3 téhož zákona se žalobci stanoví lhůta k vycestování z území 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou krajský soud nadepsaným rozsudkem zamítl. Jako neopodstatněnou posoudil námitku, že nedošlo k závažnému narušení veřejného pořádku tak, aby mohlo být zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu. Žalobce přijel do ČR dne 23. 11. 1995 a od 9. 6. 1997 má v ČR povolen trvalý pobyt. Žalobce byl v ČR čtyřikrát pravomocně odsouzen v letech 2004, 2011, 2014 a 2023. Jednalo se o trestné činy krádeže a neoprávněného držení platební karty (spáchané v roce 2004), přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku a přečin krádeže (2010), zvláště závažný zločin loupeže (2014), za který byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let se zařazením do věznice s dozorem, a přečin výtržnictví a ublížení na zdraví (2023). Žalovaný trestnou činnost žalobce náležitě zhodnotil, posoudil věc s přihlédnutím ke konkrétním a individuálním okolnostem a uzavřel, že nejsou záruky, že se žalobce trestné činnosti již nedopustí. Žalobce se totiž z předchozích trestů nepoučil a opakovaně páchá novou trestnou činnost, a tím narušuje

veřejný pořádek. Ignoruje zákony a rozhodnutí soudů. Zrušením trvalého pobytu žalovaný chrání veřejný pořádek do budoucna.

[3] Zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce totiž ve správním řízení netvrdil ke svému soukromému a rodinnému životu vůbec nic. Ani ze správního a soudního spisu nevyplynulo, že by měl v ČR takový mimořádný soukromý a rodinný život, že by bylo třeba ho poměřovat se zájmem na ochraně veřejného pořádku. Žalobce netvrdil a neprokázal, že by svůj soukromý život nemohl realizovat mimo ČR, že by nemohl vykonávat mimo území výdělečnou činnost, ani to, jak mu brání v soukromém životě v Česku jeho status, kdy mu není povolen trvalý pobyt. Navíc žalobce ani v soudním řízení nepředložil přesvědčivé tvrzení a důkazy, které by mohly vést k opačnému závěru, než ke kterému dospěl žalovaný.

[4] Až v žalobě žalobce uvedl jméno údajné přítelkyně, neuvedl žádné její identifikační údaje ani žádné okolnosti soužití. Žalobce neuvedl nic konkrétního k dalším rodinným vazbám a už vůbec je neprokázal, ani nenavrl žádné dokazování. Proto se soudu jeví žalobní tvrzení jako účelová a nedůvěryhodná. O dobrých rodinných vazbách nesvědčí, že žalobce odcizoval peníze svému nevlastnímu otci. V podnikání se žalobci nedařilo. Žádné další mimořádné okolnosti rodinného či soukromého života žalobce netvrdil, ani neprokázal.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že odůvodnění napadeného rozsudku je postaveno na opětovném a toliko povrchním opakování výsledků trestních řízení, které proti němu byly vedeny. Stěžovatel v žalobě popsal vyčerpávajícím způsobem svoji vazbu na Českou republiku, a to primárně ve vztahu ke své rodině. V kontrastu k tomu vylíčil, že nemá vytvořené vazby k žádnému jinému státu, žádný jiný stát nezná, nemá tam žádné příbuzenstvo ani jiné osoby. Krajský soud ani žalovaný se se shora uvedenými skutečnostmi nevypořádali. Žalovaný nepoměřil význam minulých odsouzení se rodinným a soukromým životem stěžovatele. Krajský soud význam práva stěžovatele na soukromý a rodinný život značně bagatelizoval a posuzoval pouze povšechně. Správně však měl zohlednit konkrétní okolnosti případu. Totéž lze namítnout k posouzení přiměřenosti rozhodnutí žalovaného dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Přestože žalovaný uzavřel, že je jeho rozhodnutí přiměřené, toto stanovisko neodůvodnil, což platí též pro rozhodnutí krajského soudu. Zásadu přiměřenosti je třeba zkoumat z hlediska vícero ukazatelů, které až společně jako celek mohou odůvodnit závěr o přiměřenosti rozhodnutí. Žalovaný měl sám zjistit skutečnosti potřebné pro posouzení přiměřenosti zásahu jeho rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a zejména rodinného života.

[5] Žalovaný pouze zběžně uvedl základní skutečnosti k rodinným a osobním vazbám stěžovatele a uzavřel, že nejsou způsobilé změnit jeho rozhodnutí. Nedošlo k jejich vzájemnému a důkladnějšímu provázání a posouzení ve společném kontextu. Ani krajský soud dostatečně neposoudil skutkové okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, nezhodnotil proporcionalitu napadeného rozhodnutí z hlediska jeho nezbytnosti a přiměřenosti vzhledem ke sledovanému cíli a převzal některé ze závěrů žalovaného, které nebyly podloženy dokazováním.

pokračování

[6] Od posledního odsouzení z roku 2014 u stěžovatele došlo k nápravě, k významnému posílení respektu k právním normám a v souvislosti s tím i k veřejnému pořádku. K poslednímu odsouzení stěžovatele v roce 2023 došlo trestním příkazem, kdy stěžovatel nechtěl podstupovat proces trestního řízení a zatěžovat jím svou rodinu. Proto nepodal odpor, přestože byl k jednání posuzovaném v trestním příkazu vyprovokován. Náznaky spoluzavinění jsou patrné ze spisu, který měl žalovaný k dispozici. Krajský soud tento argument pominul.

[7] Přestože žalovaný zdůrazňoval minulé trestní odsouzení stěžovatele, nezkoumal např. chování stěžovatele ve výkonu trestu a po propuštění nebo motiv, který jej vedl ke spáchání trestného činu. Tyto aspekty nelze opomíjet, protože právě ony jsou způsobilé odůvodnit, zda skutečně může pobyt stěžovatele na území České republiky znamenat tvrzené narušování veřejného pořádku. Žalovaný proto nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy a v rozporu s požadavky na hodnocení důkazů. Správní orgán nesmí v rámci hodnocení důkazů postupovat libovolně a jejich posouzení zakládat toliko na povrchním zhodnocení.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že kasační stížnost je nedůvodná. Jeho rozhodnutí je správné a skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Stěžovatel se trestné činnosti v minulosti dopustil opakovaně a ani trest odnětí svobody v roce 2014 jej neodradil od toho, aby se v roce 2023 opětovně dopustil další trestné činnosti. Ke změně jeho postoje k veřejnému pořádku tak zjevně nedošlo. Stěžovatel v průběhu správního řízení nenavrhl doplnění důkazů, rovněž ohledně dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nic netvrdil. Měl k tomu dostatek času a prostoru. Žalovaný nemá povinnost aktivně vyhledávat a opatřovat si důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince. Posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života se tak žalovaný zabýval v rámci informací známých z úřední činnosti. Svou pasivitou v průběhu správního řízení nemůže stěžovatel napravovat v řízení před soudem. Stěžovatel své argumenty týkající soukromého a rodinného života uvedl právě až v žalobě. I tak se jednalo o poměrně obecná a nepodložená tvrzení. Stěžovatel je dospělý, samostatný, zdravý muž v produktivním věku, neuvedl skutečnosti, které by mu bránily žít v jiném státě. Naopak hrozba nebezpečí pro veřejný pořádek z jeho strany byla prokázána. Dlouholetým pobytem si každý cizinec na území vytvoří vazby a sžije se s prostředím. Tím spíše by ovšem měl dbát na to, aby se neprovinil proti právním předpisům hostitelské země.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Vymezení institutu nepřijatelnosti a výklad konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele je obsaženo v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že výkladem pojmů „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS. Judikoval, že „*[p]ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*“ Byť v citovaném usnesení se rozšířený senát zdejšího soudu zabýval výkladem uvedených pojmů ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, jsou jeho závěry aplikovatelné i v posuzované věci, jelikož je na místě stejné právní pojmy užit ve stejném zákoně vykládat stejným způsobem.

[11] Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud trestnou činnost stěžovatele náležitě popsal a podrobně se jí při hodnocení, zda stěžovatel závažně narušuje veřejný pořádek podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zabýval z hlediska jejího charakteru, závažnosti, četnosti a opakování. Krajský soud se s veškerou žalobní argumentací řádně, přehledně a srozumitelně vypořádal a při posouzení věci nepochybil.

[12] Stěžovatel svoji vazbu k České republice a ke své rodině ve správním řízení žádným způsobem nekonkretizoval. Na výzvu správního orgánu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí a k jejich doplnění pouze uvedl, že věc předá advokátovi. Krajský soud proto správně konstatoval, že stěžovatel ve správním řízení ke svému soukromému a rodinnému

pokračování

životu vůbec nic netvrdil a přiléhavě poukázal na rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38, v jehož bodu 37. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že „*ačkoliv bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele zahájeno z moci úřední, nelze po příslušných správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby a které by případně mohly prokázat skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tj. nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011–60).*“

[13] Žalovaný se na základě skutečností, které mu byly známe, zabýval přiměřeností zásahu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého nebo rodinného života stěžovatele. Na str. 5 svého rozhodnutí konstatoval, že je nutno posoudit na jedné straně veřejný zájem daný zejména ochranou veřejného pořádku a na druhé straně zejména soukromý a rodinný život cizince. Popsal, že na území České republiky žije matka stěžovatele a jeho otec. Žalovaný nezjistil žádné další rodinné příslušníky, kteří by se zdržovali na území České republiky a stěžovatel existenci takových osob nedoložil. Žalovaný zjistil, že stěžovatel je držitelem dvou živnostenských oprávnění v oborech činnosti instalatérství a stavební činnosti. Připustil, že zrušení trvalého pobytu bude znamenat určitý zásah do stěžovatelova života i z ekonomického hlediska. S ohledem na rozsudek NSS sp. zn. 10 Azs 312/2016 dospěl k závěru, že ani případný ekonomický zásah nelze považovat za nepřiměřený a ani v ekonomické rovině není zrušení trvalého pobytu nepřiměřené vzhledem k okolnostem případu. Nebyly zjištěny žádné mimořádné skutečnosti, které by mohly znamenat nepřiměřenost rozhodnutí. Trestná činnost stěžovatele nesvědčí o řádném začlenění do společnosti. Pokud cizinec porušuje zákony a narušuje veřejný pořádek natolik intenzivně, jako v tomto případě, musí počítat i s možností zrušení povolení k trvalému pobytu. S ohledem na spáchanou trestnou činnost a její celospolečenskou škodlivost nezpůsobí nepřiměřenost vydaného rozhodnutí ani délka pobytu stěžovatele v České republice. Bylo v moci stěžovatele své jednání ovládnout a zdržet se trestné činnosti. Stěžovatel se však rozhodl jinak, a proto je na něm, aby nesl následky svého jednání.

[14] Nejvyšší správní soud tedy nemůže přitakat stěžovateli, že se žalovaný nezabýval intenzitou jeho vztahu k rodině. Žalovaný řádně vyhodnotil přiměřenost svého rozhodnutí ve vztahu k soukromému životu stěžovatele a jeho rodinným vztahům, které byl schopen zjistit, v situaci, kdy stěžovatel ve správním řízení ke svým vazbám na území nic neuvedl, ačkoliv mu v tom nic nebránilo. Nelze po správním orgánu požadovat, aby z vlastní iniciativy pátral po podrobnostech rodinného života cizince. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců ostatně výslovně stanoví, že účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

[15] Krajský soud se vypořádal s vazbou stěžovatele na Česko a konstatoval, že stěžovatel neuvedl nic konkrétního k dalším rodinným vazbám, neprokázal je, ani nenavrl důkazy. Krajský soud shrnul, že se mu žalobní tvrzení stěžovatele jeví jako

účelová a nedůvěryhodná, a dospěl k závěru v případě stěžovatele nedošlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

[16] Žalovaný i krajský soud dostáli povinnosti přihlížet k individuálním okolnostem posuzované věci a vyhodnotili přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele v souladu se zákonnými kritérii. Zohlednili stěžovatelovy rodinné vazby, nicméně i s přihlédnutím k jím spáchané úmyslné trestné činnosti, za kterou byl opakovaně pravomocně odsouzen, neshledali zásah do jeho soukromého a rodinného života natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Nejvyšší správní soud nemá tomuto posouzení co vytknout.

Žalovaný trestnou činnost stěžovatele podrobně popsal, posoudil závažnost trestné činnosti stěžovatele, jakož i její četnost a opakování. Shledal, že trestná činnost stěžovatele představuje závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Trestnou činnost stěžovatele žalovaný hodnotil rovněž v souvislosti s přiměřeností vydaného rozhodnutí. Konstatoval, že stěžovatel stále páchá novou trestnou činnost, a nelze proto do budoucna vyloučit jeho další závadné chování. Žalovaný tak rozhodoval i na základě aktuální trestné činnosti stěžovatele. Toto posouzení je v souladu s rozsudkem NSS ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, dle něžž *„pokud správní orgán zvažuje, zda za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život.“* Dále lze odkázat také na rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, v němž se uvádí: *„Bylo-by naopak absurdní, aby v projednávaném případě posuzovaná závažná trestná činnost páchaná před samotným rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu byla ve vztahu k hodnocení chování cizince bez jakékoliv relevance. Je-li zkoumáno naplnění pojmu opakované narušení veřejného pořádku, nemusí být nijak významné, že se cizinec právě v době rozhodování správního orgánu dalšího narušení veřejného pořádku nedopouští.“* Stěžovatel vskutku neskýtá záruku řádného života v budoucnu za situace, kdy se navzdory potrestání opakovaně dopouští úmyslné trestné činnosti, byť si musel být vědom následků svého jednání.

Žalovaný přílehavě poukázal na bod 31 rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, dle něžž *„přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30).“* I v projednávané věci převážil zájem na ochraně veřejného pořádku nad ochranou stěžovatelova práva na soukromý a rodinný život. S ohledem na dobu, po kterou stěžovatel v České republice pobývá, přičemž zde má i určité příbuzenské vazby, k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele nepochybně dojde. Intenzita zásahu v případě zrušení trvalého pobytu není nevýznamná, neboť s tím souvisí i určité omezení výhod spojených s trvalým pobytem, jeho práv a zhoršení jeho postavení, např. v oblasti zaměstnanosti, sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění, a dále riziko, že jiný

pokračování

druh pobytového oprávnění v České republice nemusí získat a bude nucen vycestovat. Nicméně v porovnání s opakovaným a závažným protiprávním jednáním stěžovatele, za které byl odsouzen, tento zásah nelze považovat za nepřiměřený. Samotná existence byť dlouhodobých vazeb na území nemůže znamenat absolutní rezignaci na respekt k právnímu řádu, kterou stěžovatel prokázal. Nad zásahem do jeho soukromého a rodinného života převažuje vysoká nebezpečnost stěžovatele pro veřejný pořádek; v takové situaci musí zájem většinové společnosti na ochraně veřejného pořádku převážit nad zájmem cizince.

[17] Pro posuzovanou věc je příléhavý závěr krajského soudu opřený též o ustálenou judikaturu NSS, že právo stěžovatele na respektování soukromého a rodinného života vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není právo absolutní, a proto neukládá státu obecný závazek respektovat volbu osob ohledně jejich místa pobytu ani závazek napomáhat rozvíjení soukromých či rodinných vztahů. Krajský soud tedy toto právo stěžovatele nebagatelizoval, jak se domnívá stěžovatel v kasační stížnosti. Stěžovateli lze přisvědčit potud, že pro možnost zohlednit a chránit tato jeho práva je třeba zohlednit konkrétní okolnosti případu, což však krajský soud učinil.

[18] Žalovaný i krajský soud vyhodnotili zjištěné skutkové okolnosti jednotlivě i ve vzájemných souvislostech z hlediska přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, přičemž zohlednili také čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Není proto pravdivé tvrzení stěžovatele, že žalovaný postupoval při posouzení věci ledabyle, povrchně a řádně své rozhodnutí nezdůvodnil a stejného pochybení se dopustil také krajský soud. Stejně tak neobstojí tvrzení stěžovatele, že nebyly dostatečně zohledněny veškeré podstatné skutečnosti, které měl (či měl mít) žalovaný k dispozici.

[19] K argumentaci stěžovatele, že nelze akceptovat, pokud příslušné informace umožňující zohlednit daná kritéria neměl žalovaný v době jeho rozhodování k dispozici, případně, že by snad jejich absence spočívala pouze v laxním přístupu stěžovatele, postačuje zopakovat, že žalovaný nepochybil, pokud zohlednil veškeré skutečnosti, které byl schopen obstarat a měl je k dispozici a stěžovateli nic nebránilo uvést a prokázat další relevantní okolnosti. Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel ani konkrétně neuvádí, jaké podstatné skutečnosti nebyly zohledněny.

[20] Důvodná není ani námitka stěžovatele, že krajský soud převzal některé ze závěrů žalovaného, které nebyly podloženy dokazováním, neboť rozhodnutí žalovaného odpovídá obsahu spisu a stěžovatel ani neuvádí, o jaké důkazně nepodložené závěry se jednalo. Z výše uvedeného dále vyplývá, že neobstojí námitka stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[21] Přesvědčení stěžovatele, že se dostatečně poučil a došlo u něj k významnému posílení respektu k právním normám a v souvislosti s tím i k veřejnému pořádku, Nejvyšší správní soud nesdílí, neboť stěžovatel byl za výše již zmíněnou trestnou činnost odsouzen v letech 2004, 2011, 2014 a v roce 2023 byl odsouzen za přečin výtržnictví a přečin ublížení na zdraví. Stěžovatel tedy měl možnost se poučit a přestat páchat trestnou činnost, avšak

neučinil tak a znovu spáchal úmyslnou trestnou činnost. Na tomto závěru nic nemění, že stěžovatel nepodával proti trestnímu příkazu odpor. Stejně je tomu v případě přesvědčení stěžovatele, že byl k této trestné činnosti vyprovokován a existují náznaky spoluzavinění. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za pochybení krajského soudu, že se výslovně nevyjádřil žalobnímu tvrzení stěžovatele, že se skutek odehrál za spoluúčasti obviněných. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č. j. 1 As 299/2016-59, „*rozsah reakce soudu na konkrétní námitky by měl být codo šíře odůvodnění přiměřený. Soudy proto nemusejí odpovědět na každou jednotlivou dílčí argumentaci, zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afš 70/2008–13).*“ Ústavní soud v bodě 68 nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, pak výstižně uvádí, že „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“

[22] Námitka stěžovatele, v níž žalovanému vytýká, že nezkoumal např. chování stěžovatele ve výkonu trestu nebo motiv, který jej vedl ke spáchání trestného činu, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. V žalobě totiž stěžovatel ve vztahu ke své trestné činnosti uváděl jiné okolnosti (povaha a chráněný zájem, doba, v níž došlo ke spáchání trestných činů), které podle jeho názoru nebyly předmětem zkoumání žalovaného. Nemůže proto obstát ani námitka, že žalovaný v důsledku nezohlednění těchto okolností nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[23] Námitka stěžovatele, že žalovaný nezkoumal chování stěžovatele po propuštění taktéž, není důvodná, jelikož žalovaný přílehavě poukázal mimo jiné na to, že se stěžovatel po propuštění z výkonu trestu znovu dopustil trestné činnosti, za kterou byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody.

[24] K námitce stěžovatele, že žalovaný postupoval v rozporu s požadavky na hodnocení důkazů, Nejvyšší správní soud uvádí, že námitka zkrácení stěžovatelových práv ve správním řízení (porušení správního řádu), pokud stěžovatel neuvádí, v čem konkrétně jsou tato porušení spatřována, není způsobila k bližšímu přezkoumání, jak Nejvyšší správní soud již vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 5 Azs 277/2005-54, nebo v rozsudku ze dne 4. 7. 2006, č. j. 4 Azs 387/2005-66. Z výše uvedeného navíc vyplývá, že žalovaný věc správně posoudil a nepochybil ani při hodnocení důkazů.

[25] Lze tedy uzavřít, že krajský soud věc rozhodl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která není rozporná a není ji třeba překonat s ohledem na její nesprávnost. Nejvyšší správní soud nezjistil ani hrubé pochybení krajského soudu, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nelze tedy shledat, že by kasační stížnost podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl pro nepřijatelnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[26] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl totiž k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, jelikož při rozhodnutí o samotné kasační stížnosti je rozhodnutí o této žádosti již nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti. Nejvyšší správní soud proto stěžovatele ani nevyzýval k zaplacení poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku.

[28] Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému nevznikly náklady přesahující náklady jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu